

Sygn. akt IV W 33/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : SSR Barbara Rezmer

Protokolant: Daria Czajkowska

przy udziale oskarżyciela skarbowego P. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 grudnia 2016 roku sprawy

P. O., syna R. i H. z d. O., urodzonego dnia (...) w S. PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

uchylał się od opodatkowania poprzez niezłożenie do 3.09.2014r. Naczelnikowi (...)w S. deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych (...)3 poprzez niezadeklarowanie zobowiązania z tytułu nabycia, zgodnie z postanowieniem Sadu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział IX Egzekucyjny z (...), sygnatura akt (...)ograniczonego prawa rzeczowego stanowiącego spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ul. (...), w wyniku czego uszczuplono Skarb Państwa na kwotę 3.424zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 54§ 3 kks

1. uznaje oskarżonego P. O. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 54§3kks wymierza mu karę grzywny w wysokości 700 (siedmuset) złotych,
2. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych, w tym opłatę w wysokości 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt IV W 33/16

UZASADNIENIE

P. O. nabył na mocy postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział IX Egzekucyjny z (...), sygnatura akt (...)ograniczone prawo rzeczowe stanowiące spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w S. przy ul. (...) za cenę 171 190 zł.

Postanowienie to stało się prawomocne z dniem 20 sierpnia 2014 roku.

P. O. nie złożył w ustawowym terminie 14 dni tj. do 3.09.2014r. Naczelnikowi Trzeciego Urzędu Skarbowego w S. deklaracji w sprawie podatku od czynności cywilnoprawnych (...)3, uchylając się od opodatkowania poprzez niezadeklarowanie zobowiązania z tytułu nabycia, w wyniku czego uszczuplono należność Skarbu Państwa na kwotę 3.424zł. Należność tę zapłacił w toku postępowania przygotowawczego.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego

zawiadomienie k.1-2

decyzja k.4-6

postanowienie k.15

P. O., syn R. i H. z d. O., urodził się dnia (...) w S.. Na stałe mieszka w Niemczech. Ma obywatelstwo polskie, wykształcenie średnie, jest żonaty, w separacji faktycznej. Na utrzymaniu ma dwoje dzieci. Z zawodu jest technikiem mechanikiem. Wykonuje remonty mieszkań. Uzyskuje dochód w wysokości 3500 zł – do 3800 złotych miesięcznie. Jest współwłaścicielem mieszkania i samochodu. Nie był karny. Nie leczył się psychiatrycznie i odwykowo.

- dane personalne k.162-163

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony P. O. na rozprawie głównej nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że podatek został zapłacony i wszystkie odsetki wówczas kiedy dowiedział się o podatku od pracownika US. Nabycie było w drodze postępowania egzekucyjnego i była rozpowszechniona informacja, że od tego nie płaci się podatku, ale jak dowiedział się, że taki podatek trzeba zapłacić to został on zapłacony ze wszystkimi odsetkami. W nabyciu egzekucyjnym, sprzedaży przez komornika jest nie do końca sprecyzowane według oskarżonego, że trzeba zapłacić podatek. Dowiedział się, że nie ma traktować tego nabycia jako nabycia rzeczy, nieruchomości. W postępowaniu egzekucyjnym nabywał nieruchomość, na każdym etapie postępowania był informowany przez kpc o nabyciu nieruchomości przez Sąd, jednak US uważa, że nie jest to ani rzecz ani nieruchomość. Pomimo, że znajduje się w bloku, ma swoje ściany i służy do mieszkania. US oznajmił, że to nie jest ani rzecz ani nieruchomość i należy się podatek i wtedy go zapłacił. Wyjaśnił, że w tej kwestii poszukiwał informacji na forach internetowych i zwracał się do Urzędu Miasta, czy przy nabyciu mieszkania jest podatek do zapłacenia, to było w 2010 roku. Zdaniem oskarżonego Sąd z egzekucji i komornicy są zdziwieni, że trzeba zapłacić podatek od nabycia mieszkań w drodze licytacji. Według oskarżonego trudno jest rozgraniczyć czy od prawa należy się podatek czy od rzeczy należy się podatek. Nabywając mieszkanie traktował je jako rzecz. Nie zaglądał do ustawy, czytał kpc. Dowiadywał się tylko czy od nabycia mieszkania musi zapłacić podatek czy nie, pytał w US oraz u przedstawiciela Izby Skarbowej w Urzędzie Miasta w 2010 roku.

Sąd dał wiarę informacjom podawanym przez oskarżonego i dlatego wykorzystał złożone przez niego wyjaśnienia przy konstruowaniu stanu faktycznego, choć nie podzielił jego oceny co do tego, że nie dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd wykorzystał także dokumenty w postaci zawiadomienia, postanowienia oraz decyzji o wymiarze podatku, których treść i forma nie budzi wątpliwości. Pozostałe dowody Sąd pominął jako nieistotne.

Z przedstawionego materiału dowodowego zdaniem Sądu jednoznacznie wynika, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu.

Zgodnie z treścią art.1ust.1pkt1a ustawy o podatku od czynności cywilnoprawnych podatkowi podlegają czynności cywilnoprawne – umowy sprzedaży oraz zamiany rzeczy oraz praw majątkowych oraz – art.1pkt3 - orzeczenia sądów, w tym również polubownych, oraz ugody, jeżeli wywołują one takie same skutki prawne, jak czynności cywilnoprawne wymienione w pkt 1 lub 2. Zatem już w pierwszym artykule wymieniona została sprzedaż rzeczy lub prawa majątkowego, w tym na podstawie orzeczenia sądowego, z którym mamy do czynienia w tym przypadku. Zgodnie z treścią postanowienia oskarżony nabył ograniczone prawo rzeczowe – niezależnie od tego, czy traktował to nabycie jako nabycie mieszkania, czyli rzeczy, czy też odniósłby się do brzmienia postanowienia – już w pierwszym artykule ustawy znajduje się informacja, że oba nabycia podlegają podatkowi. Oskarżony nabył ograniczone prawo majątkowe na mocy orzeczenia sądowego, na mocy wskazanych przepisów był więc zobowiązany zgłosić ten fakt naczelnikowi US, by zapłacić podatek – czego także bezspornie nie uczynił. Nie może przy tym zdaniem Sądu skutecznie powoływać się na niezajomość prawa, czy pozostawanie w błędzie co do swoich obowiązków, skoro nie zajrzał do ustawy, która w tym przedmiocie sformułowana jest jasno, a szukał odpowiedzi na forach internetowych, czy w Urzędzie Miejskim, czy też w Kodeksie postępowania cywilnego – w którym nie ma treści dotyczących podatków. Nawet jeśli jak twierdzi dowiadywał się u pracowników US, to czynił to w 2010 roku, podczas gdy prawo w Polsce ma tendencje do częstych zmian. zatem nie można uznać, że nie zgłaszając nabycia

w US, działał w jakikolwiek usprawiedliwionym błędzie. Nie zgłosił, uchylił się więc od opodatkowania. Zgodnie z art.3 cytowanej ustawy obowiązek podatkowy, z zastrzeżeniem ust. 2, pkt 3 powstaje z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia sądu. Termin na wykonanie obowiązku został więc też jasno określony. Faktem jest, że z reguły orzeczenie stwierdzające prawomocność wydawane jest później, jednakże termin ten został przez ustawodawcę ściśle określony i to w interesie podatnika jest obliczyć ten termin, nie czekając na zarządzenie w tym zakresie. Nie będzie bowiem błędem zbyt szybka wpłata podatku. Oskarżony nie poinformował poprzez złożenie odpowiedniej deklaracji o zdarzeniu, które spowodowało obowiązek podatkowy, nie zadeklarował podatku i nie uiścił podatku w przewidzianym prawem terminie, uchylił się więc od opodatkowania i spowodował uszczuplenie należności w kwocie odpowiadającej wykroczeniu zatem – wypełnił zdaniem Sądu wszystkie znamiona czynu z art.54§3kks.

Wymierzając karę, Sąd miał na względzie wysokość uszczuplenia, jak też na korzyść oskarżonego uwzględnił, że uiścił on należność w całości przed skierowaniem sprawy do Sądu. Na korzyść oskarżonego świadczy także jego dotychczasowa niekaralność i ustabilizowany tryb życia. Mając na uwadze wszystkie te okoliczności, jak też wysokość deklarowanych dochodów oskarżonego, Sąd uznał, że adekwatną karą jest kara grzywny w wysokości 700 złotych,

Ze względu na wydanie wyroku skazującego na podstawie art.627 kpk w zw. z art.113§1 kks oraz 3ust.1 w zw. z art.21pkt1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym kwotę 70 złotych tytułem opłaty.